

Gemeente,

het zijn grootse en verwarrende, en op sommige punten zeker ook angstaanjagende visioenen, die de teksten voor deze zondag in ons midden leggen. Beelden zijn het, die zo helemaal niet willen passen bij de ietwat zoetige Kerstsfeer die geleidelijk aan in onze samenleving opkomt, - nu de Sint met de uitgelaten vrolijkheid van zijn wel of niet gekleurde Pieten het land heeft verlaten. ...

“Tekenen aan maan en sterren, ...mensen die onmachtig worden om wat er met de wereld gaat gebeuren, ... een mensenzoon op een wolk...” Apocalyptische visioenen zijn het, - beelden die uit een of andere Science fiction film lijken te zijn weggelopen, en die dwars staan op de werkelijkheid zo als die is en zich als onveranderlijk aan ons voordoet.

Je wordt er wat ongemakkelijk van! Aan de ene kant, omdat die beelden zo ver af lijken te staan van onze dagelijkse taal en ervaring. Aan de andere kant, omdat wij dergelijke radicale en alles ter discussie stellende perspectieven niet werkelijk prettig vinden. Wij houden doorgaans niet van radicaliteit... Ons verstand probeert radicale perspectieven dan ook in de regel als warrig en irrelevant en dus irreëel opzij te schuiven. Maar die apocalyptische visioenen van de evangelist Lukas borduren voort op wat al bij de oude profeet Jesaja is uitgesproken: *“Eens zal de dag komen...”* Het leven en de dagelijkse werkelijkheid die ons zo vanzelfsprekend voorkomen, ...in het gelijkmatige op elkaar volgen van goede en slechte tijden, van meevallers en tegenslagen, van economische crises en economische hypes... *“Eens zal de dag komen...”* zegt Jesaja, *waar al dat op z'n kop komt te staan*, al dat waarvan wij dachten dat het tot in eeuwigheid zo zou blijven doorgaan... Maar, anders dan bij de vooral sensatiebeluste maar inhoudelijk wel wat lege Hollywoodfilms over “het einde van de wereld”, zijn de visioenen van Jesaja gevuld met VERWACHTING. VERWACHTING die dwars staat op wat IS: Volken die samenstromen niet om elkaar de hersens in te slaan of economisch af te troeven.. maar om zich te laten onderrichten. Rechtspraak die over en weer wordt herkend door de volkeren! Ontwapenend...! Zwaarden worden ploegijzers! En een budget voor “Joint Strike Fighters” dat wordt ingewisseld voor extra begroting op onderwijs, sociale cohesie en cultuur... Jesaja's visioenen zijn hoop-beelden voorbij de redelijkheid: *“Geen mens zal meer weten wat oorlog is...”* Zijn ze daarom irrelevant en onzinnig? “Nee”, vonden generaties en generaties van mensen vóór ons, die in de Bijbelse verhalen oriëntering voor hun leven vonden... Hoopbeelden als die van Jesaja, en de durf om een radicaal andere wereld, een nieuwe wereld te denken en te verwachten, met alle angst die dat met zich meebrengt... dat hoort bij de kern van een Bijbels geloof... een geloof dat zich durft uit te strekken tot voorbij de zogenaamde realiteiten... en dat daarbij een vrijheid van geest ontwikkelt, die de wereld verandert en op z'n kop kan zetten... Hoe dat gaat? Hoe je dat volhoudt - zo te geloven - zonder gek te worden of hopeloos naïef? Paulus schrijft daarover in de brief aan de Romeinen: *“Eensgezindheid”*, zegt hij, en *“elkaar aanvaarden, zoals Christus u heeft aanvaard, als dienaren van elkaar...”* Geloof dus niet tot een krampachtig en activistisch verzet maken tegen de gang van de wereld... Er geen “WERK” van maken. Maar veelmeer: Geloven als ONTVANKELIJKHEID, als een ‘open staan’ voor God. Ruimte maken en open staan voor Hem... *“die ons hoop geeft, en met vreugde en vrede vervult, - overvloedig...”* --- Wij vinden dat moeilijk, ruimte maken... open staan, ontvankelijk zijn, aanvaarden... Omdat we gewend zijn en geleerd hebben om vooral alles zelf te regelen en te plannen en in handen te houden... Daarom vinden wij adventteksten als die van vandaag moeilijk, dwars, vreemd en ontoegankelijk... of irreëel... Een deur openen voor Christus in ons hart en in ons leven... Die taal alleen al vinden we zoetig en “evangelisch” en niet van deze tijd... En toch, dat is de boodschap van advent -, zal het niet anders gaan met die dag van vrede en het nieuwe leven... --- Op de voorkant van de liturgie staat een gespiegeld schilderij afgebeeld van William Holman Hunt, getiteld “Het licht der wereld”. Christus houdt daar een licht, een lantaren, in de ene hand, en met de andere hand klopt hij op een deur. Die deur lijkt al lang niet meer te zijn open gegaan. Ja, ze is zelfs nauwelijks meer herkenbaar als deur, achter al het struikgewas dat zich daar aan de deur naar boven rankt. Christus kijkt ons aan. Hij kijkt ons zo direct aan alsof hij niet aan een willekeurige deur klopt, maar alsof hij ons bedoelt. Alsof hij bij ons om ingang vraagt. "Doe jij me open?", lijkt hij te vragen. --- Geloven in het licht van advent, en op weg naar Kerst, dat is leren om los te laten, en om je te laten opzoeken, je deur niet dicht te houden... Om dat te onderstrepen heeft de schilder dan ook geen deurknop op de deur geschilderd. Christus staat, als het licht der wereld voor de deur en hij vraagt om binnen te worden gelaten. Maar de deur kan alleen van binnen worden geopend. Als wij de deur dicht houden blijft zij voor Hem gesloten. En de deur gaat overal daar open, waar wij Christus navolgen, waar wij in zijn geest handelen, waar wij een arm

om de schouders zijn van wie zorgen heeft en van wie in de knel zit. De deur gaat open waar wij zelf met anderen delen wat ons pijn doet, wat ons bang maakt... Als wij toestaan dat anderen ons troosten. Wij zetten de deur voor Christus open waar wij bidden, waar wij God biddend betrekken bij wat ons bezig houdt, waar hij onze dagelijkse gesprekspartner mag zijn. De deur openen, dat is barmhartigheid te beoefenen, dat is gastvrijheid bieden, dat is vergeving schenken, en het is dankbaar te genieten van het goede en het mooie in ons leven en nog zo veel meer. En dat alles niet omdat het "moet", omdat hel en verdommenis en de verschrikkingen van een jongste dag ons wachten. Nee. De deur voor Christus openen dat is toelaten dat het licht van die nieuwe wereld ook in ons leven gaat schijnen, dat het warmte geeft van binnen, oriëntatie en geborgenheid, dat het ons verbindt met God en met onze naaste. De deur te openen, onszelf te openen en "welkom" te zeggen, dat is, dat kan advent zijn. Een weg naar binnen, en van daaruit naar buiten, naar elkaar toe: Als mensen in wie het licht van Christus straalt, zo als het voor velen in het leven van Nelson Mandela heeft gestraald. Mogen wij dat licht van Christus in elkaar ontwaren en zijn nabijheid ervaren in brood en in wijn, en van die nabijheid uitdelen aan wie wij nabij zijn in deze komende dagen en weken op weg naar het feest van Christus' levenslicht. AMEN